

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. B. A. M.,**
nar.,
státní příslušnost: Kamerunská republika,
bytem:,
zastoupen ustanoveným zástupcem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem,
LL.M., advokátem,
sídlem: Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. OAM-280/ZA-ZA11-HA10-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna v částce 8 228,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M V.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. OAM-280/ZA-ZA11-HA10-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), z důvodu, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, čímž byl porušen rovněž § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a zákona o azylu z důvodu, že se domnívá, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jeho rozhodnutí není přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, a porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden.
3. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se skutkovým a právním hodnocením jeho situace s ohledem na okolnosti případu při zohlednění vymahatelnosti a dostupnosti ochrany lidských práv v Kamerunské republice. Žalovaný jeho tvrzení o aktuálních nepokojích v Kamerunu označil za účelové, ačkoliv je žalobce uvedl v průběhu správního řízení (při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí). V řízení o mezinárodní ochraně přitom není omezeno právo žadatele v jeho průběhu svojí výpověď doplnit či zmínit nové informace. Závěr správního orgánu o účelovosti tvrzení žalobce o nebezpečí vážné újmy při návratu zpět do Kamerunu není v souladu s judikovanými zásadami hodnocení důkazů v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
4. Ačkoliv primární důvodem o udělení azylu byl obava žalobce ze zdravotní péče s ohledem na jeho onemocnění a délka pobytu v ČR (od roku 2006), během správního řízení namítl aktuální bezpečnostní situace, proto byl žalovaný povinen se vypořádat i s tímto tvrzením. Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí chybí zhodnocení nebezpečí vážné újmy spočívající v riziku nelidského zacházení a mučení, resp. ohrožení života v aktuální konfliktní situaci mezi anglicky a francouzsky hovořícími obyvateli. Žalovaný na jedné straně konstatuje, že dle např. AFP je situace velmi napjatá ve správních střediscích Buea a Bamenda, kdy žalobce sám žil Duale, tedy v oblasti, kde konfliktům dochází. Závěr žalovaného je svým způsobem nepřezkoumatelný, neboť bez dalšího dokazování (zejména podrobnějším rozбором situace v této oblasti a konfliktu mezi obyvatelstvem) uzavírá, že žalobce o situaci hovořil pouze obecně. Žalobce přitom vyjádřil jasnou obavu z návratu do oblasti, kde začal konflikt mezi dvěma skupinami obyvatelstva, který si vyžádal desítky mrtvých. Bylo již úkolem správního orgánu, aby na základě objektivních informací důvodnost obavy žalobce vyvrátil, k čemuž nedošlo, neboť žalovaný ohledně vážné újmy dle § 14a zákona o azylu de facto neprovedl k těmto skutečnostem žádné dokazování a obavy vyslovené žalobcem ve vztahu k jednotlivým písmenům § 14a odst. 2 zákona o azylu nezhodnotil. Přitom podle aktuálních zpráv je obyvatelstvo v této oblasti v humanitární krizi, kdy cca 40 tisíc lidí bylo nuceno opustit své domovy. Namísto toho se žalovaný obsáhle věnuje popisu dojmů o migračních

točích z Kamerunu a generalizacím o jejich úmyslech. Jednotlivé žádosti však musí být posuzovány individuálně.

5. Žalobce je přesvědčen, že mu v zemi původu hrozí riziko mučení či nelidského zacházení neslučitelné s článkem 3 EÚLP. K riziku a jeho reálnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, kde definoval test „reálného nebezpečí.“
6. Žalobce dále namítá, že žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, přičemž má za to, že v jeho případě jsou splněny zvlášť závažné okolnosti, které lze podřadit pod institut humanitárního azylu. Žalobce žije v České republice od roku 2006, má zde zázemí i okruh přátel a potenciál psychického onemocnění, jehož vývoj je poměrně nepředvídatelný. V zemi původu nemá přitom žalobce žádné zázemí či blízké osoby, na které by se mohl obrátit s žádostí o pomoc. Přitom o efektivitě léčby psychických onemocnění v Kamerunu lze pochybovat, zejména za nestabilní politické situace. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
7. Žalobce je přesvědčen, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce se v případě návratu obává o svůj život a zdraví i vzhledem k tomu že situace v jeho domovském státě je v současné době tak nevyzpytatelná, že pro člověka bez patřičných vazeb a kontaktů může být velmi složité reintegrovat se do tamější společnosti a žít plnohodnotný život. Žalobce nemá žádné vazby k zemi původu, která je navíc aktuálně zmítána v částech konfliktem mezi různými částmi obyvatelstva.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se individuálně zabýval všemi okolnostmi, jenž žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí a veřejně se v zemi původu neangažoval, s kamerunskými státními orgány neměl žádné problémy. Skutečnost, že je v České republice lékařská péče na vyšší úrovni než v Kamerunu, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, avšak i zdravotním stavem žalobce se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval. Žalobce v roce 2013 přestal užívat léky na své psychické obtíže. Dále žalovaný z příslušných informací zjistil, že možnosti léčení schizofrenie v Kamerunu jsou, dostupné jsou potřebné či alternativní léky. Humanitární azyl lze udělit pouze ve výjimečných případech, což však nepředstavuje zřejmě již zaléčené onemocnění žalobce. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci N. proti Spojenému království ze dne 27. 5. 2008 /body 32 - 44/, stížnost č. 26565/05. Skutečnost, že žalobce žije v České republice od roku 2006, je jeho svobodné, dobrovolné rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany především z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť od roku 2016 zde pobývá nelegálně. Z aktuálních informací nevyplývá, že by v současné době v Kamerunu probíhal vnitrostátní ozbrojený konflikt mezi obyvateli frankofonní a anglofonní části země, k popisovaným nepokojům došlo již v říjnu 2017, čímž se žalovaný v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí rovněž zabýval. Žalovaný nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu.
9. V replice žalobce uvedl, že závěry žalovaného uvedené v samotném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě považuje za nepřezkoumatelné. Konkrétně tvrzení, že možnosti léčení schizofrenie jsou v Kamerunu dostupné, považuje žalobce za zcela obecné

a ničím nepodložené, nevycházející ani ze zpráv o zemi původu žalobce. Přitom o efektivitě léčby psychických onemocnění lze v Kamerunu silně pochybovat, zejména s ohledem na nestabilní politickou situaci, kterou se žalobce podrobněji zabýval již v doplnění žaloby. Žalovaný si neopatřil informace týkající se dostupnosti a možnosti zdravotní péče, ani žádným jiným způsobem své závěry nedoložil. Není zřejmé, z jakých informací zjistil, že možnosti léčení schizofrenie jsou v Kamerunu dostupné včetně vhodných léků. Žalobce se ohrazuje proti tvrzení, že o mezinárodní ochranu požádal pouze z důvodu legalizace svého pobytu. Je pravdou, že o mezinárodní ochranu požádal na základě právní rady svého předchozího právního zástupce, nicméně skutečnost, že si do té doby nebyl vědom toho, že právě jako zdravotní stav ve vztahu k hrozbě návratu do země jeho původu, kde by se důvodně obával o svoje zdraví, může představovat důvod pro udělení azylu, respektive humanitárního azylu, nemůže sama o sobě představovat relevantní důvod pro negativní rozhodnutí o jeho žádosti. Žalobce zopakoval, že se domnívá, že v jeho případě jsou splněny zvláště závažné okolnosti, které lze podřadit a měl mu být udělen azyl z humanitárních důvodů. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

10. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
11. K žádosti žalobce uvedl, že je katolického vyznání, nezastává žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti byl naposledy na Vánoce v roce 2012, poté se vrátil do ČR. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že měl dříve potíže, nejspíše pramenící z přepracování, utrpěl mentální kolaps. V roce 2010 spadl a ztratil vědomí, odvezli jej do psychiatrické léčebny, byla mu diagnostikována schizofrenie, dostal tam nějaké léky, které přestal brát v roce 2013. Vedlejším účinkem léků bylo, že ztloustl. V ČR o něj bylo dobře postaráno. V Kamerunu takový systém lékařské péče neexistuje. To je jeden z důvodů, proč žádá o mezinárodní ochranu. Nyní se sice cítí dobře, do Kamerunu se vrátit ale nechce, protože kdyby se mu tam stalo, co se mu stalo dříve, tento kolaps, mohlo by jej to i zabít. Bylo mu řečeno, že potíže byly způsobeny stresem.
12. Žalobce dále uvedl, že v ČR spořádaně žije již 11 let. V roce 2006 dostal pracovní povolení a pracoval zde. V roce 2015 mu byl prodloužen pobyt na 5 let, avšak o ten přišel po rozchodu s přítelkyní. Byla mu přislíbena pomoc od SOZE, avšak nakonec mu nepomohli a obdržel výjezdní příkaz. Nyní se snaží proti tomu bojovat. Do Kamerunu se nemůže vrátit, neboť má schizofrenii a jeho rodina není dostatečně bohatá, aby platila potřebnou péči v ČR. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu, aby ochránil svůj život, zdraví, aby o něj bylo v ČR postaráno.
13. Při pohovoru žalobce uvedl, že Kamerun je ohrožován teroristy, ze kterých má žalobce obavy. Hlavním důvodem je ale situace ohledně lékařské péče. Měl naplánovanou cestu do Berlína na ambasádu za účelem řešení pobytu, ale na místo toho obdržel od policie výjezdní příkaz. Ve vlasti žil s rodinou v domě, měl těžký život, studoval účetnictví a podnikání na univerzitě. Jeho rodiče jsou velmi chudí, v Kamerunu mu nikdo nepomůže. Vystudoval však prestižní VŠ, má magisterské vzdělání. Dříve pracoval v bankách. Prostřednictvím mezinárodního programu se dostal v roce 2006 do ČR, kde pracoval a zaučoval se, poté se vrátil do Afriky, ale poté opět do ČR, neboť dostal smlouvu a pracovní povolení. Po čase si změnil pobyt na sloučení s jeho tehdejší přítelkyní, avšak po rozchodu s ní začaly potíže, neboť o povolení přišel. Žádal o trvalý pobyt, ale nedostal jej. Právník mu poradil, že aby získali čas k vyřízení pobytových záležitostí, ať podá žádost o

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

mezinárodní ochranu a odůvodní ji svou nemocí. Nyní se cítí dobře, již nějakou dobu nepracuje. U lékařky byl naposledy v roce 2011. Když byl naposledy ve vlasti v roce 2012, bylo to na Vánoce a skvělé. Žalobce doložil kopii ze zdravotnické dokumentace, ze které vyplývá, že v letech 2010 – 2012 absolvoval psychiatrická vyšetření s diagnózou akutní psychotická porucha podobná schizofrenii, a později paranoidní schizofrenie.

14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s.ř.s., soud jednání nepovažoval za nutné a účastníci řízení jej nepožadovali.
16. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát

nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

22. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobce neuvedl, jakých konkrétních pochybení se podle něj měl žalovaný dopustit, námitky formuloval pouze obecně bez vztahu ke konkrétním okolnostem svého případu.
23. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. K tomu soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: *„[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Postup žalovaného požadavkům zákona i judikatury plně vyhověl.
24. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
25. Žalovaný si pro posouzení žádosti žalobce obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 4 napadeného rozhodnutí. Podklady tvoří Informace MZV ČR č. j. 112279/2016-LPTP ze dne 6. 12. 2016, zprávy MZV Spojených států amerických, Zpráva o terorismu v jednotlivých zemích za rok 2015 – Kamerun ze dne 2. 6. 2016, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 – Kamerun ze dne 3. 3. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 – Situace v oblasti lidských práv ve světě – Kamerun, ze dne 22. 2. 2017 a Informace organizace International SOS, č. j. BMA 9926 ze dne 14. 8. 2017, Dostupnost léčby paranoidní schizofrenie včetně dostupnosti léků.
26. Podklady shromážděné žalovaným zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou převážně z roku 2016 a 2017, tedy v době rozhodování (leden 2018) byly přiměřeně aktuální.
27. Žalobce v údajích, které poskytl k žádosti, neuváděl nic o špatné politické či bezpečnostní situaci v zemi. Až při pohovoru uvedl, že kdyby musel žít v Kamerunu, mohlo by mu tam hrozit nebezpečí od teroristů, kteří se tam vyskytují. Země podle něj není rozhodně bezpečná, jsou tam teroristé, kteří kladou bomby a unášejí lidi. Při seznámení s podklady dne 2. 10. 2017 doplnil, že od včerejšího dne jsou v Kamerunu velké potíže, které se týkají rozdělení země, přičemž v části země se mluví anglicky a ve druhé francouzsky. Konaly se oslavy nezávislosti anglicky mluvící části země, která chce být nezávislá. Dochází k nepokojům.
28. Žalovaný na základě zjištěných informací nikterak nerozporoval tvrzení žalobce, že v zemi je napětí mezi anglofonní a frankofonní částí obyvatelstva. Nerozporoval ani tvrzení o tom, že v zemi působí značné problémy terorismus. Uvedl, že dne 1. 10. 2017 se konalo symbolické vyhlášení nezávislosti v anglofonních regionech, Yaoundé však tento scénář odmítlo a vyslalo do příslušné části pořádkové síly. Situace byla velmi napjatá v oblasti Buea a Bamenda. Žalovaný však neshledal, že by na základě situace v zemi mohl být žalobce pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobce neuvedl, že by byl v těchto záležitostech jakkoli osobně angažován. Nebyl nikdy politicky aktivní a neměl ani potíže s kamerunskými státními orgány. Návrat do vlasti odmítá z obavy nedostatečné lékařské péče a svou žádostí dle žalovaného sleduje primárně legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, dle kterého: „*pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.*“
29. Soud pochybení žalovaného, pokud jde o otázku, zda by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů, ani nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí, neshledal. Žalovaný z dostupných podkladů zjistil, že země se, pokud jde o politickou a bezpečnostní situaci, potýká se dvěma hlavními problémy, kterými jsou napjaté vztahy v zemi mezi jednotlivými částmi obyvatelstva, respektive nespokojenost anglofonní části, a terorismus. Tyto obecné potíže soud v žádném případě nespochybňuje a nesporné je ani žalovaný. Nelze však bez dalšího z těchto skutečností dovodit možné pronásledování žalobce.
30. K tomu soud poukazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 ze dne 27. 3. 2008: „*Při zjišťování skutkového stavu je přitom třeba vycházet z toho, zda stěžovatel v řízení unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není*

třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat, resp. informace o zemi původu žadatele o azyl by byly relevantní především s ohledem na možné udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu) nebo při hodnocení doplňkové ochrany (§ 14a a 14b zákona o azylu). V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“

31. Rovněž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 9/2012 – 79 ze dne 11. 10. 2012, kde mimo jiné uvedl: „v řízení před správním orgánem nevyšlo žádným způsobem najevo, že by se stěžovatelka stala obětí sexuálního násilí či obchodu s lidmi, jakož ani, že by byla do Evropy zavléčena. Z tvrzení stěžovatelky v tomto řízení, v němž byla rovněž zastoupena pracovníci občanského sdružení, které se věnuje právní pomoci uprchlíků, a do řízení tedy vstoupilo právě z důvodu řádné ochrany práv stěžovatelky, je zjevné a nepochybné, že stěžovatelka nebyla do Evropy zavléčena, nýbrž že z Kamerunu odcestovala poté, co jí zemřela matka a ona zůstala sama a odmítala se vrátit do domu, v němž s matkou dříve žila, poté, co zde proběhl pohřební obřad matky. Zemi původu opustila dobrovolně a – jak doslova uvedla – „za pomoci bílého muže“, který ji dopravil do Prahy a zde ji opustil. Stěžovatelka neuvedla ani žádným způsobem nenaznačila, že by proti ní bylo během cesty použito jakékoli formy násilí. Za násilí přitom nelze považovat skutečnost, že stěžovatelce byly během cesty opakovaně podávány tablety, které stěžovatelka dobrovolně pozřela a následně byla údajně omámena a celou cestu prospala.“
32. Z obsahu tvrzení žalobce nevyplývá nic o tom, že by mu měl hrozit jakýkoli zásah ze strany státní moci. Žalobce toto ani nenamítal, a tedy neunesl břemeno důkazní. Žalobce poukazoval na špatnou bezpečnostní situaci v zemi toliko obecně, sám žádné konkrétní potíže neměl ani nic takového neuváděl. Žalovaný ohledně posouzení obav žalobce z bezpečnostního stavu v zemi nepochybil. Předně se soud shoduje s žalovaným v tom, že žalovaný své obavy nikterak nekonkretizoval, ale pouze v obecné rovině vyjádřil, že v Kamerunu působí mnoho teroristů a země je nebezpečná, později uváděl problémy související s rozdělením země na anglofonní a frankofonní část. Obavy žalobce nijak nevztáhl ke své osobě. Rovněž nezmínil, že by kdy dříve v zemi původu jakékoli potíže měl v minulosti, že by mu tam mělo cokoli hrozit. Naopak sám uvedl, že v roce 2012 tam jel na Vánoce, přičemž v této souvislosti naopak vyzdvihl, že se jednalo o pozitivní zážitek. Ani okolnosti odjezdu z vlasti nenasvědčují jakýmkoli potížím, tím méně obav z pronásledování. Důvodem odjezdu byla prvotně skutečnost, že odjel v rámci výměnného programu vykonávat odbornou činnost, podruhé se jednalo o návrat po vánočních svátcích.
33. Žalobce ke své žádosti doložil výpis z lékařské dokumentace MUDr. M. H., kdy žalovaný tyto materiály zohlednil. Naopak jako podklad pro rozhodnutí žalovaný nepoužil informace z internetových odkazů doložené žalobcem po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný vyhodnotil tyto doložené podklady jakkoli účelově. Je naopak zjevné, že žalovaný se s obsahem dokládáných materiálů seznámil a vyjádřil se k tomu, z jakého důvodu je jako podklad nepoužil. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že obsah textů, na které žalobce odkazoval, neodkládá žádné cílené pronásledování žadatele.
34. K námitce, že jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že pochybení žalovaného ani v tomto bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nenalezl. Žalobce v této souvislosti namítá především nedostatečné posouzení možnosti léčby schizofrenie a dostupnosti potřebných léků v Kamerunu.

35. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn., kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
36. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a k tomu konstatoval, že je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou. Jelikož žalobce uváděl, že trpí schizofrenií, zabýval se žalovaný především také jeho zdravotním stavem v kontextu možných azylově relevantních důvodů. Ohledně onemocnění žalobce vycházel žalovaný ze závěrů vyplývajících z doložené lékařské dokumentace žalobce od MUDr. H.
37. Žalovaný rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalovaný se zaměřil na zjištění, jaká je dostupnost lékařské péče, pokud jde o léčbu schizofrenie, v zemi původu žalobce, a zda jsou v této zemi dostupné potřebné léky. Z informace organizace International SOS o dostupnost léčby paranoidní schizofrenie včetně dostupnosti léků ze dne 14. 8. 2017 zjistil, že léčba schizofrenie je v Kamerunu dostupná a dosažitelné jsou rovněž příslušné léky či alternativní léky k léčbě tohoto onemocnění. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce i v případě vycestování, bude mít ve vlasti dostatečnou možnost léčby. Odlišná míra kvality péče v domovském státě žalobce sama o sobě dle soudu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ledaže by kvalita péče byla na takové nízké úrovni, že by hrozila újma na životě a zdraví, pokud by se jednalo o zdravotní stav ohrožující zásadně kvalitu života žadatele o azyl. Žalovaný si obstaral přímo informaci k tomu, jaká by byla možnost pro léčbu pacienta s konkrétními parametry odpovídající osobě žalobce, kdy se mělo jednat o 35letého muže s diagnózou schizofrenie. Z uvedené informace organizace International SOS bylo zjištěno, že žalobce by měl možnost léčby ve státních zařízeních v Yaoundé a rovněž by byly dostupné i léky. Zajištění léčby žalobce ve vlasti je možné. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce výslovně sdělil, že lékařku naposledy navštívil v roce 2011 a léky přestal brát v roce 2013, ani v ČR tak nepodstupuje žádnou léčbu a jde spíše o jeho obavy z regrese projevu onemocnění.
38. Pokud žalobce namítá, že v ČR žije od roku 2006, není tato skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany též relevantní. Rovněž jsou bez významu potíže, které žalobce zmiňoval při pohovoru k žádosti ohledně problémů s vyřizováním pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje. V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce při pohovoru výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, aby „získal čas“ právě na vyřízení pobytového oprávnění. Jakkoli mohou být jednotlivé záležitosti vyřizování legálního pobytu komplikované, není možné v žádném případě volit jako řešení podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

39. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s posouzením otázky, zda žalobci může ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Dle Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2016 bylo nejvýraznějším porušováním lidských práv zabíjení a jiné porušování práv skupinou Boko Haram v oblasti Dalekého severu. K jiným obavám patřilo mimo jiné zapojení členů bezpečnostních složek do mučení a týrání, odepření spravedlivého a rychlého soudního procesu, které se často týkalo předpokládaných členů Boko Haram. Dle Zprávy MZV USA o terorismu z roku 2015 je pro kamerunskou vládu boj proti teroristickým hrozbám největší bezpečnostní prioritou. Kamerunská vláda boje proti financování terorismu, je členem Speciálního týmu proti praní špinavých peněz ve střední Africe, uzavřela také partnerství s náboženskými organizacemi za účelem vzdělávání občanů o nebezpečích spojených s radikalizací k násilí a násilnému extrémismu a za účelem prosazení náboženské snášenlivosti a prezentování náboženství jako prostředku k dosažení míru. Kamerun se také aktivně účastní akcí Africké unie a OSN pro udržení míru a přispívá k regionálním snahám v boji proti skupině Boko Haram. Problematickou situaci aktivit skupiny Boko Haram potvrzuje také Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017.
40. Tato zpráva dokládá dále porušování lidských práv ze strany úřadů a bezpečnostních složek. Bezpečnostní složky koncem října násilně potlačovaly demonstrace v anglofonních oblastech. Probíhaly zde protesty proti opomíjení anglofonní menšiny. Protesty propukly ve městech Bamenda, Kumba, Buea. Kamerunské bezpečnostní složky se dopustily svévolného zatčení demonstrantů a použily k jejich rozehnání nepřiměřenou sílu. Žalovaný nepominul ověřovat ani situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se do Kamerunu vrací. Z Informace MZV č. j. 112279/2016-LPTP ze dne 6. 12. 2016 žalovaný zjistil, že žádný postih takovým osobám s výjimkou těch, které spáchaly trestný čin, nehrozí. Naopak pobyt v zahraničí je často pokládán za prestižní záležitost.
41. Ohledně konstatování žalovaného při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany lze odkázat na jeho odůvodnění v části neudělení azylu z důvodu § 12 zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že žalobce ve vlasti žádné konkrétní potíže neměl. Pokud jde o tvrzené teroristické hrozby, pak tyto žalobce zmínil pouze obecně, přičemž největší problém představuje terorismus v oblasti Daleký sever. Žalobce sdělil, že místem jeho poledního pobytu v zemi bylo město Douala ležící na jihu Kamerunu, přičemž tato část země nečelí potížím s terorismem v tak bezprostřední míře, jako je tomu v severních regionech. Žalovaný neshledal relevantními ani obavy související s napětím v zemi mezi její anglofonní a frankofonní částí a soud se i v tomto s žalovaným ztotožňuje. Nepokoje se sice konaly ve městech, které jsou nedaleko od Doualy, kde žalobce posledně pobýval,

avšak žalobce zmiňoval své obavy opět obecně, z ničeho nevyplývalo, že by měl být do těchto aktivit jakkoli zapojen. V případě návratu tak má možnost se zdržovat v místě svého předchozího pobytu, kde mu nehrozí nebezpečí terorismu nebo jiného ozbrojeného konfliktu, a proto není dána důvodná obava vážné újmy ve smyslu doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu) a tím spíše mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

42. U žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu provedl analýzu podkladů, přičemž jeho závěry byly obdobné jako v případě posouzení důvodnosti udělení azylu. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, stejně jako dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
43. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.
45. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč. Replika žalobce nevychází z nových skutečností, dané tvrzení mohl právní zástupce uvést již dříve. Prvé nahlížení do spisu soud považuje za součást převzetí věci. Druhé nahlížení do spisu s ohledem k minimálnímu časovému rozsahu a absenci nových podkladů do spisu soud nevnímá jako úkon dle advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.